

Blog 137: Binnen de lijntjes

Een lijntje is best een breed begrip. Je kunt het dubbel lezen, anders verstaan, apart interpreteren, wellicht wat manipuleren, verkeerd verstaan en creatief fantaseren. Ik hou niet lijntjes. Ik heb er geen hekel aan, maar hou er gewoon niet zo van. Toch bepalen die lijntjes ons dagelijks leven.

De laatste tijd lijkt het wel een rage ofzo, die lijntjes. Iedereen doet eraan mee, draagt er zijn steentje aan bij, krikt het wat op maar niemand die even denkt van goh: waar is die gum. Ik wilde dat ik een gummetje had, al was het maar om die lijntjes soms te onderbreken. Niet uit rebellie, maar uit gezonde rancune. In een tijd waarin we massaal weer de Duurcember maand proberen te overleven, we normaliter ook het glazen huis aanschouwen, wordt er van ons verwacht geld te doneren aan de meest krankzinnige instanties. Diezelfde instanties die ook weer aan lijntjespolitiek doen. Politiek is iets waar we voor terug moeten gaan naar de kern. De kernbom welteverstaan. In onzekere tijden, voor een ieder verschillend, zijn de lijntjes al uitgezet en een brave vis wat je bent, hap je toe. De pest met die politicussen en instanties is dat ze niet goed zijn in vissen. We happen wel, maar wachten tot we worden binnengehaald. Niet omdat het uit het water zo lekker is, maar voor ons Kodak-momentje. Effe op de foto, is lachen joh.

Duurcember is aan, je merkt het aan alle zogenaamde goede doelen die verwoede pogingen wagen een zielig verhaal te creëren terwijl het lijntje waar we aan vastzitten niet bijster veel speling heeft. Die vervloekte lijntjes zitten ook niet echt chill. Ikzelf hang al maanden aan een haakje wachtende op uitsluitel over mijn overplaatsing. Of ik even geduld kan hebben, maar wanneer je een brief krijgt of je dan wel even binnen 48 uur geld over wilt maken. Een ander wacht op gespecialiseerde hulp al maanden terwijl de klok tikt, maar of je dan wel rapido de benodigde papierwinkel wilt opsturen. Weer een ander heeft een rolstoel nodig, niet omdat ze wilt, ze moet. Maar ja, alsof je op 24 december de laatste kerstinkopen moet doen, een wachtrij van parkeerplaats tot de kassa van de winkel 3 dorpen verderop. Ook geldt dit voor een ander die al jaren uitsluitel heeft dat er zo snel mogelijk een nieuwe knie moet komen, maar je raad het al. Een wachtlijst van zoveel maanden.

Terwijl blijven we lekker happen naar het aas. Over smaak valt te twisten, en ook al bakt heel Holland weer driftig door, de rij wordt er niet korter op, laat staan dat klotelijntje. Vast zit wel. Vast tussen hoop en oplossing. Ook een oplossing is een ruim begrip. Ik bedoel, vanuit persoonlijk perspectief denk ik op mijn beurt; nou wachten jullie ook maar allemaal. Maar dan zijn er gelukkig nog deurwaarders. Die willen ook weer open, dus geen echte oplossing. Vreemd vind ik het wel. Waarom mogen wij ook niet gewoon even een hengeltje uitwerpen? Gewoon eens voelen hoe dat voelt, iemand laten wachten op een antwoord wat je allang weet. Lijntje een beetje laten vieren en diegene in de illusie achterlatend dat de oplossing of soms wel verlossing zo dichtbij is. Het haakje genoeg camouflerend dat het aantrekkelijk is om te bijten maar wetende dat schijn bedriegt. Gewoon eens terug in de kindertijd met een simpele opdracht binnen de lijntjes te kleuren, terwijl dat als volwassene al lastig genoeg is.

Mensen met een zenuwaandoening laten wachten op verlossing. Mensen die te arm zijn degelijk te leven maar te rijk voor hulp laten zweten. Mensen met een psychische stoornis de hoop geven dat er hulp komt als er plek is. Mensen met lichamelijke ongemakken vertellen dat het busje zo komt. Een beschadigde vrouw zwanger van haar verkrachter maar het kind te vondeling leggen is strafbaar.

Sorry hoor, maar lijntjes hebben ook grenzen. Waar trek jij de streep?